

Albina

Revista Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 „ „ 6 luni „ 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia. Mica publicitate 5 bani cuvântul
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

P. Șarboviceanu

G. Coșbuc

J. Otescu

P. Dulfu

Colonel P. V. Năsturel

G. Adamescu

V. S. Moga

N. Nicolaescu

Gr. Teodossiu

Const. C. Popovici-Țașcă.

SUM
bogat,
poziția
la celva
G. G.
pescu,

RUL: G. Coșbuc, Scut și armă — N. I. Moga, Meseriile și întovărășirile te fao
tene. — Dem. Mândricel, Către Români. — Radu, Participarea României la ex
din Paris 1900. — I. Niculescu-Severin, Trecerea vitelor de la nutrețul cel uscat
de. — Adresa No. 15.520 din 1902, trimisă d-lui revisor școlar de Muscel. —
rghelia, Literatura populară. — Const. M. Racoveanu, O scrisoare. — Irimia Po
espondența medicală. — Preotul T. Bălășel, Un apel. — Din activitatea Cercu
cul culturale. — Societăți Economice la sate. — Informațiuni. — Mulțumiri. — Poșta Redacției. —
Curățirea petelor de vâpșea de pe genuri. — Avuția lui Rothschild din Viena. — Pentru
coțocari. — Cum să se scotă rugina din oțel?

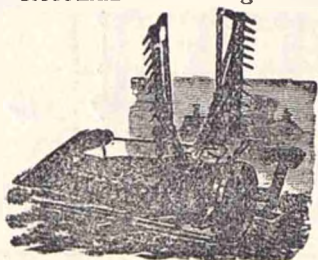
Ilustrațiuni: Poarta de intrare în secțiunea Română a Expoziției din Paris 1889. —
Vânătoarea de la Poiana-Țapulul Sinaia, dată în onorea A. S. Arhiduce Carol Ludovic
în anul 1888. — Un cap de femeie.

SOCIETATE IN COMANDITA WEIL, JOSEPH & Co.

București

Strada Smârdan No. 7, (Cassa Zerlendi).

Recomandă d-lor agricultori *mașine și unelte agricole și industriale, de ori-ce fel, s. e.;* Locomobile, Treerătore, Pluguri întregi de oțel, Batoze de porumb, cu abur și manuale, mori pe postament de lemn și fer, pietre franceze originale garantate de la „La Ferté sous Jouarre, (Franța)“, etc. etc., din cele mai renumite fabrici pe cari le reprezintă, și în condițiuni cât se poate de favorabile pentru d-nii cumpărători.

La cas de necesitate, a se cere oferte și catalog ilustrat, care se trimete gratis și franco.

Condițiuni de plată *avantajoase.*

Garanție pentru material solid și *buna funcțiune.*

BAŢCA ROMÂNEL

Capital social de 25.000.000 fr. îmî pârşit în 50.000 acţiuni de 500 fr. din cari 150 fr. vërşafi.

Comitetul central :

..... la Londra
Lachlan Mackintosh Rate,
Esquire..... ”
G. I. Goschen..... ”
Viscount Duncannon..... ”
Hon. H. A. Larvrence..... ”
M. Adolphe Vernes..... à Paris
M. Charles Mallet..... ”

Director: M. C. A. Stolz.

» ajutor: M. E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru

Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social

Piața sf. Gheorghe, București
Sucursală la Brăila, Agenția la Londra.

„NAȚIONALĂ”

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘCI

Capital în acțiuni întreg vërşat în aur..... Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
compuse din prime
și daune..... > 3.955.688.76

Idem format din capi-
tal și alte reserve..... > 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36

Daune plătite..... Lei 33.000.000

Vice-președinte A. Băicoianu.

Dir. general E. Grünwald.

«Naționala» asigură contra incendiului, a *grîndinei*, contra riscului pierderii valorilor. Asigurările pentru viață sînt primite în tôte combinațiunile obicinuite ca: *cas de mörte, supraviețuire, zestre și rentă.* Sediul social în palatul Societății din str. Dömei No. 12, București. Reprezentantă generală în București, str. Smârdan No. 4. Agenții în tôte orașele din țară.

Din nou și cu insistență rugăm pe abonații noștri, să achite abonamentul când li se presintă chitanțele sau sunt avisați. Noi credem că e o ușurință pentru d-nii abonați, de a li se cere plata chiar la domiciliu, scutindu-i astfel de multe neajunsuri. Și cum deja s'a împlinit jumătate din anul al V-lea, vom fi nevoiți a suspenda trimiterea revistei, tuturor celor ce vor neglija a'și achita abonamentul sau vor amâna plata, acolo unde s'aun trimis deja chitanțele. Costul de 5 lei este atât de mic, încât nu poate fi nimëruî greu a'l plăti.

Administrația.

Scut și armă

Domnul sfânt să ne iubescă,
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutescă
Peste Țara Românească
Și-al Românilor popor !

Noi prin vremi ce ne 'ncercară
Altă armă n'am avut
Numai dragostea de țară
Ce strămoșii ne-o lăsară,
Și pe Sfântul Domn de scut.

Dar ne-a fost destul atâta !
Fruntea sus, voi frați ai mei !
Ast-fel Cerul hotărât'a
Să se 'nalțe amărâta
Țară, prin puterea ei !

Maî fățiș, maî fără veste
Ne-ați lovit, dușmani de voi !
Dar ce-a fost, a fost poveste !
Dragostea de țară este
Și maî tare-acum în noi.

Și de cine ne-o fi temă ?
Mult a fost, să vă răbdăm,
Nebăgați de voi în semă —
Astăzi știți voi cum ne chemă,
Dacă nu, să vă 'nvățăm !

Numai Domnul ne iubescă
Și-al său Duh ocrotitor
Plin de pace să plutescă
Peste Țara românească
Și-al Românilor popor !

G. Coșbuc.

Meseriile și întovărășirile te fac bogat, sătene.

— Bună dimineța, domnule Invățător.

— Fărte mulțumesc, Moș Vasile, dar încotro?

— Până la târg să-mi iaă un fier de plug și câte ce-vă pentru casă, și fiind ađi Duminecă, m'am abătut pe la d-văstră să vë ieă în căruță, dacă cum-vă ai trebuință să mergi.

— Tare bine ai făcut Moșule, căci tocmai nu sciam, care din cei cu căruță cu cai se vor fi ducend ađi la târg. Fii bun și mai îngăduie pușin până mi-oi lua ce-vă din casă.

In sfișit iață-s gata Moșule, dă biciu cailor și hai, cu Dómne ajută.

Dar ce duci in sacii aceștia ?

— Ia vre-o câte-vă banițe de grău, că să mai prind o pară douë, că la de al de noi, mai ales in timpurile de față, nu prea se încurcă banii până nu-i vinde din pâine ori vre'o vită, dacă ai. Mări, anul acesta, mulțumesc lui Dumneđeu, tot am mai avut de bine de reu pe ce închipui un ban doi, dar mai anii trecuți, când cu lipsa aceea, te uitai in sus, nu alt-cevă, că nu aveai apröpe nimic pe ce să iei un ban. Ce să facem ? !

Să vede că așa ne e scris nouë ăstora de la córnel plugului ! Më uit, că un tâmplar, ori fierar sau croitor, in sfișit un meseriaș ori-care, tot mai capătă din când in când un ban doi; pe când unul de al-de mine, trebuie numai decât să vind ce-vă și dacă n'am ce vinde, să alerg să ieă pe muncă, ori să vind de cu iarnă, pâinea pe care voiü scöte-o vara de pe câmp.

— Ai dreptate, Moșule, dar nu te-ai întrebat nici odată, că ce ar face de hrană acești meseriași dacă n'ar avë cât mai des bani in pungă și mai mult încă, ce ar face ei cu bani cu tot, dacă n'ar fi plugarii, cari să le înlesnescă tötă hrana ?

De îndată ce te veı întreba de lucrul acesta, ai să te mândresci că ești plugar. Töte treburile cinstite se ajută una pe alta, dar mai ales plugăria le susține pe töte cele-lalte, cari la rindul lor lucröză la buna stare a aceștia.

Așă, buniöră, d-ta ai grău și vite; dar n'ai fier de plug; altul n'are nimic din cele ce ai d-ta; dar scie ferăria, și pe când d-ta îi pregătesci hrana, el îți pregătesce fier de plug. Un altul dulgher, un altul olar ș. m. d.

Asemenea sunt ținuturi unde locuitorii n'au pămînt de plugărie; dar lucröză diferite meserii și pe când de la noi li se trimet grâne și vite, ei ne trimet diferite lucruri, ca: mașine, instrumente și altele.

Fie-care din toți aceștia ține să vindă cât mai cu preț marfa ce pregătesce; dar ce se întâmplă ?

Sunt mai mulți cari pot să facă aceleași lucruri și toți caută să le vindă bine. Iată dar concurența.

Ca să pötă desface ceea-ce are de vindut, fie-care caută pe de o parte să micșoreze prețul, iar pe de alta să îmbunătătescă felul lui de lucru, cu mașine și instrumente mai bune, ca in timp mai scurt și cu o mai mare economie de material și de muncă, să facă lucruri mai trainice și mai bune. Așă s'a întâmplat cu plugurile de fier. La început erau scumpe și nu așa de bune; fapt pentru care și cumpărătorii erau cam pușini; cu timpul

însă, ivindu-se mai mulți fabricanți, plugurile au devenit tot mai bune și mai eftine și pe aceeași măsură și numărul sătenilor cari au pluguri de fier cresce mereu.

Acésta e pricina, că din di în di să putem aveã cele ce ne trebuie tot mai cu înlesnire și mai bune. Acest fel de concurență face ca meseriile încurajate de mușterii, să stee bine de tot și cu ele dimpreună și plugăria, întru cât săténul își pôte căpătã pe un preț mai eftin ceea-ce-î trebuie și în acelaș timp fiind bani, vinde pe un preț mai bun ródele muncéi sale.

Ce se întâmplã însã ? Adesea pe lângã concurența acésta bine-făcătoare, se ivesce și alta, care cautã numai să înșele pe cumpărători. Acésta este otrava întregului negoț din timpul de față, atât pentru mușterii cât și pentru meseriași. Față cu tóte acéstea, săténul își vinde ródele muncii lui eftin și plătesce scump de tot ceea-ce cumpără și el, mai ales că multe din acelea fiind reu și de mântuélã alcătuite, nu țin mai de loc, așa că bietul om se vede nevoit ca ori să-l cumpere încă odatã, sau să se lase pãgubaș de acel lucru.

De la o vreme încóce acésta înșelătorie e aprópe în tótã puterea la noi. Pentru a scăpã însã de veninul ei, mijlócele sunt în puterea sătenilor.

Cel întâiu e să caute fie-care gospodar să se folosescã de ceea ce-î stã la îndemână ca să aibã mai multe isvóre de îndestulare și de câștig; și să pótã vinde cât mai multe feluri de lucruri și în acelaș timp să aibã nevoie de fórté puține ca să le cumpere.

Cam rar se întâmplã ca un gospodar plugar, să nu aibã la îndemână și alte isvóre de câștig, cu care să se indelețnicescã, când mai isprăvesce cu munca câmpului. Așã buniórã să lucreze vre-o meserie, pentru care are materialul necesar, mai întâiu pentru trebuințele gospodãriei lui și pe urmă și de vinđare. Atunci mulți dintre sătenii noștri, nu s'ar mai plãnge că n'au pe ce câștiga un ban doi, de cât numai pe grãne și vite sau pe muncã.

Nu mai departe, acum vre-o douë sãptãmîni m'am întâlnit cu un om dintr'un sat de departe și-mi spunea că la ei tóamna și mai ales iarna, ómenii fac rogojini și mături și că numai prin aceste mijlóce au scăpat cu bine de lipsa de acum vre-o doi ani.

Cât de puțin, dar tot iese și din altã parte. Așã la noi în sat *cãtã răchită și lemne nu se strică de gëba și câtã cânepã nu s'ar puté semëná și lucrã și cu acéstea câte parale n'ar veni sau chiar ar rămãné în punga sătenilor?!*

Ferice de plugarul, care se indelețnicesce și cu vre-o meserie! Casa lui e stup de bogãție și traiul bun.

D-ta, Moșule, dicitã că ai lucrã bucuoros; dar n'ai avut în tine-rețile d-tale de la cine să înveți și că ceea-ce spun eu, vor face copiii pe care-î învëțãm la școlã, căci ai vedut că pe lângã carte îi învëțãm să mai și lucreze ce-vã. Dreptate ai și tocmai acésta o nã-dãjduim și noi când îi punem la așa ce-vã; dar veđi d-ta, că ar fi prea puțin, dacã am căutã să-î învëțãm numai să inpletescã pae ori nuele, ca să rămãie numai la atãta, și peste puținã ar fi să-î învëțãm tóte meseriile, de care se folosesc omul în viéță. Ar trebui ca noi învëțãtorii să fim maestrii lor de pe lume și cine scie anume de ce meserie are să se apuce acel copil în viéță. Noi căutãm să facem ceea-ce se pôte și trebuie făcut, adecã pu-

nënd pe copii să lucreze cu instrumente și mijloce foarte puține, nisce obiecte de paie și mai ales de carton și lemn, anume alese și trebuincioase în acelaș timp în casa părinților lor, îi facem să pricépă multe din cele ce învață la carte, să prindă gust de muncă, de ordine, economie și să devină încetul cu încetul nisce ómenî îndămânateci și cu destulă încredere în puterile lor, gata să se folosescă de tóte împrejurările vieții. Să se deprindă încă de mici să prețuescă de opotrivă atât viața de meseriaș cât și cea de cărturar. Cu alte cuvinte, mai le deschidem porțile tuturor drumurilor bune ale vieții, făcendu-î să apuce cât mai mulți pe cel al plugarilor și ajungënd ómenî mari să prețuescă acest fel de traiu, ca darul ceresc cel mai bine-cuvintat.

Pe fete de asemenea în școlele unde sunt învățătore, au început să le învețe multe din ele, o mulțime de lucruri bune și de folos unei gospodine. Așu mai deunăđi trecënd pe drum, în jos, ascultam cum baba Sanda, povestea la pãrléz, Ilincăi lui Gavril, că în satul unde-î măritată fiică-sa a venit o fată mare învățătore, una Marióra și nu sciú cum i-a mai đis. Spunea că e fată de târg, dar așu de bine ce scie se lucreze țeseturi, cusături și împletituri țărănesci, că nici prin minte nu-ți trece că-î târgovață, ci cređi că-î fata celui întâiu gospodar din sat. Spunea că învață chiar și pe fetele cari au isprăvit școla, cum să țesă cu alesuri, să croiască cămăși, să cósă cu flori, cum să gătescă bucate și chiar lécuri pentru multe bóle și nu-î mândră de loc cu sãtencile, așu că tóte o iubesc ca pe o soră.

Mé gândeam numai. Ferice de satul acela că are priiejuł să ajungă locașul celor mai bune gospodine.

Un alt mijloc, pentru bunul traiu al sãtenułui, ar fi pe lângă cele spuse și urmãtorul:

D-ta, Moșule, te plãngeai de lipsa de parale și că dacã nevoia te silește, trebuie să vinđi ce-vã și de n'ai, trebuie să ieí pe muncã.

Asemenea precum veđi, avënd nevoie de un lucru óre-care îl cumperi dupã ce a trecut printr'o sutã de mãini până să ajungã la d-ta și tóte au cãutat să câștigel, mărindu-î mereu prețuł pe care la urma urmelor îl plãtesci d-ta. Ia socotesce te rog, dacã îl mai plãtesci atât cât face? Și unde mai puí încă că în loc să ieí un lucru bun, te alegi cu cine scie ce lepãdãturã. Dar de nevoie n'ai ce face, trebuie sã-l ieí de la cel care țu-l înlesnesce mai de aprópe, cãci singur nu poți și n'ai cum sã-l aduci de a dreptul de unde-l aduce și cel care te speculãzã.

Asemenea ai de vîndut nisce grãu orí pãpușoiu, vre-o chilã douë și tocmai prin faptul că ai puțin, nu-l poți vinde de-a dreptul acolo unde se adunã, ci-l dai unui samsar, care dupã ce adunã de la mai mulți de al de d-ta, îl vinde și el altuia cãutãnd fie-care să câștigel, pe cãnd d-ta te alegi că vinđi ce ai de vîndut *eftin* și cumperi ce-ți trebuie, *scump*.

Mijlocul de scãpare íți spun și aici că tot în mãna sãtenilor stã.

Mé rog, unuia ca d-ta cu tótã nevoia, tot i se întãmplã din cãnd în cãnd sã-í rãmãie un ban doi de prisos în casã. Dar banul sciú cum e banul, cu cât e mai mic, cu atãta fuge mai repede din pungã. Dacã sãtenii noștri s'ar întovãrãși, sã formeze o casã de economie în sat, unde fie-care să pue prisosul de parale ce ar avé, și încetul cu încetul să ajungã fie-care să aibã o sumã bunisórá, cât bine nu le-ar prinde afacerea acésta?! Ar

avé de unde împrumutâ la nevoie pentru o dobândă mică, și cu acesta și-ar prinde la vreme și cu ușurință nevoile și la urmă s'ar alege și c'un folos la banii depuși.

Ce e mai mult încă ?

Tovărășiile acestea de economie ar puté să cumpere o dată de-a dreptul de unde se desface marfa de care au nevoie sătenii întovărășiți c'a apoi fie-care din ei să capete lucrul de care are nevoie, bun și efin. Fiind vorba de o sumă de bani mai mare, ușor se pôte face lucrul acesta și iată că are și sâtenul pe lângă înlesnirea de bani la nevoie și lucrurile de care are trebuință, bune și pe un preț efin. Pe de altă parte, tot prin aceste tovrăși s'ar puté aduna din sat grâne, legume, pôme uscate și câte altele și fiind vorba de cantitate mai mare, ușor le-ar puté sătenii noștri să le vîndă de-a dreptul negustorului aceluia pentru care adună samsarii și care mai bucuros ar cumpără de-a dreptul și el de la sătenii, întru cât aceștia îi dau lucruri proșpete și bune. Unde mai puî că fie-care ar luâ un preț mai bun pe ceea-ce vinde și ar scăpâ de o drôie de lipitori, cari se țin numai să-l speculeze și să-i iea tot ce ar puté câștiga pe munca lui.

Asemenea, întovărășirile acestea ar puté să cumpere morisce, ciururi și alte mașini și instrumente pentru plugărie, pe cari apoi să le închirieze ori să le vîndă cu prețul cel mai lesnicios. Diferite feluri de semințe de grâne și de ierburi, ar puté să cumpere și pe urmă să le desfacă sătenilor pe prețul cât costă. Tot așa, mai târziu și cu soiuri bune de vite și câte alte înlesniri de felul acesta s'ar puté aduce sătenilor asemenea întovărășiri.

Nu te-ai întâlnit cu ômenii de prin satele unde s'au început ast-fel de întovărășiri ca să veđi cât sunt de mulțumiți de această afacere. Totul atârnă, numai că sătenii noștri să aibă încredere unii în alții și fie-care să lucreze cinstit. Nimeni n'ar trebui să se iea după sfaturile celor cari vedând peirea lor în înființarea acestor tovrăși, îndemnă pe sătenii să nu facă asemenea afaceri. Dacă fie-care plugar ar sta să observe cum merg lucrurile și cum cei cari ne conduc se îngrijesc mai mult de cât ori când de nevoile sâtenului, făcându-i școle bune și sănătose, înlesnind copiilor nevoiași hrană, cărți și chiar haine, stârnuind ca să fie pe la țară cărți bune pe cari să le cetescă cei cari sciū carte, îndemnând pe toți ca să se unescă unii cu alții ca să pôtă să se ajute mai bine și să tragă mai mare folos din munca lor, ar cunoșce numai de cât că cei care-i arată, că toate acestea sunt rele, sunt niște lupi îmbrăcați în piei de ôie.

Fie-care îndată ce-i simte să-i alunge de lângă el, și cu încredere să pășescă înainte, căci mântuirea noastră, în primul loc, de la noi înșine atârnă.

N. I. Moga.
Mircescf-Vaslui.

Petele de văpselă de pe gémuri se curăță ușor cu un petec de flanel muiat într'o soluțiune fierbinte de sodă.

CĂTRE ROMÂNII (1).

ă nu se credă că se bea puțin în țara noastră! Din contră, se bea *mult*, dacă nu *prea mult*; din ce în ce obiceiul de a bea cu orî-ce preț și la orî-ce ocaziune se întinde într'un mod îngrozitor! Nu se bea numai atunci când cere setea, ci orî-când: cu o furie nespasă, cu o întrecere neînchipuită, lovesc în viața lor, se omor singuri cu voință și știință, prin otrava băuturii.

Românul iubesce cu dinadinsul băutura, crezînd-o minunată și la sănătate, și la voie bună, și la noroc și la orî-ce. Tóte mișcările, pînă la cele mai mici și neînsemnate fapte dîlnice ale vieții noastre, sunt stropite din abundență cu «sângele Domnului» și cu fel de fel de alte băuturi spirtóse!

Și de ce óre bea omul, sau mai bine dîs: de ce bem? Omul bea pentru că a mai b_eut, pentru că se bea în jurul s_eu, bea pentru că a înv_ețat să bea, după cum a înv_ețat să scrie și să cet_ească. Pentru negoțul băuturii nu sunt ani de lipsă: se bea, și se bea mult și continuu, atît în anii buni, cât și în cei r_ei, atît la sate, cât și la orașe; locul unde se bea, de obicei, e cîrciuma, berăria, cafen_eua, birtul, restaurantul, clubul, otelul și la rîndul lor, fie-care casă!

Aci vin: tineri și bătrani, h_eții și fete, femeii și bărbații, moși și babe, săracii și bogații, înv_ețatii și proști, s_nătoși și bolnavi cari, nemulțumiți numai cu apa dată de Dumne_deu, caută altă băutură, pe cea despre care diavolul, ca să-i încurce în mrejele sale, le spune că are puterea de a-i face să uite durerile și chinul, orî să simț_e veselia și bucuria; cu timpul, f_orte mulți din aceștia, dimineța când se scólă, întaiu la băutură le sbóră gîndul; în decursul d_ilei, tot băutură vis_eză; s_era t_ârziu, n_óptea, tot de băutură doresc; înainte de masă, în timpul mesii și după masă, d_iva ca și n_óptea, cu un cuvînt în tot-deauna, beau și nu beau puțin!!

A ajuns apr_ope regulă generală ca, la t_óte ocaziunile să se bea; aș_a: dacă se cump_eără sau se vinde ceva, se bea vestitul adalmaș care, de multe orî ajunge, orî întrece costul; unul bea de sup_erare ca să-și mai uite de necazuri; altul bea de bucurie: ba că și-a plătut birul și a scăpat de griji, ba că i-a n_ăscut nevasta b_ăiat, ba că i se bate ochiul drept, ba că îl m_ăn_ăncă palma st_ângă, ba că a visat un vis la care spune, în «Cartea de visuri» isb_ăndă, ba... , dar c_ate bucu-

(1) Veđi No. 25.

rii nu sunt sau nu se inchipuiesc ca sunt? Când se întâlnesc doi prieteni, se cinstesc, adecă beau; dacă se nasce cine-vă, părinții, rudele cu prietenii, beau de bucurie; dacă móre unul, se bea de supărare și mângăiere; dacă este botez, se bea de veselie; dacă este nuntă, cumetrie, se bea de noroc; dacă este ziua onomastică sau anul nou, se bea de sănătate. Se face o negustorie cât de mică? Se bea. Se învoiesce la proprietar sau arendaș, primesce arvună de unde-vă sau pe ceva, se bagă unde-vă la stăpân sau plăcă de acolo? Se bea. Spune cine-vă o vorbă de haz? Se cinstesc prin băutură. Este cine-vă obosit, sau are mult de muncă, ori a isprăvit? Bea. Umblă prin frig sau stă la căldură? Bea. Îi este sete? Bea; nu apă însă, ci otravă. Face pomana sau praznic? Bea, căci creștinul de ađi crede că pomana fără rachiú nu se póte. Merge la bálciú? Bea! Nu se face nici o alegere, de la vătășelul de primărie, pândarul, văcarul, porcarul, ciobanul, juratul comunal, consilierul, epítropul, primarul, etc., până la deputatul, senatorul, ministrul, etc., fără de băutură! Se numesce cine-vă într'o slujbă? Se bea. Ia léfa? Bea. Il dá afară? Bea. Se mai bea: când cumperi o haină nouă, la Crăciun, Paști, lăsatul secului, dulce, post, Dumineca, sərbătorile mici și mari, când te îmbolnăvesci, când te vindecí, când pleci la drum, când vii acasă, când te cerți, când te împaci, când injuri, când te injură, când bați când ești bătut, când îți nasce cățelul, purcelul, vaca, pisica óia, calul, măgarul, etc.

Se duce să-și vadă cine-vă prietenul sau ruda acasă? Se bea și aici. Se duce la altul și la altul? De asemenea se bea!! Totul în fine este un pretext pentru a-și satisface blestemata pasiune: și acasă, ca și la cărciumă, și afară ca și înăuntru, în ăi de sərbătoare ca și de lucrătoare, se bea și iar se bea. Și ce se bea? Otravă care, sub numele de basamac, rachiú, vin, țuică, bere, rom, coniac, șampanie, sau câte alte numiri, otrăvesce treptat, treptat, pe acel ce o iea, pe acei ce rămân după el și pe toți cei cu cari are de a face.

Din cauza deselor înghițituri de băutură: pahare, după păhăruțe și păhăruț; țuică, după țuiculițe și țuiculiță, etc., ce se ieaú ăilnic, dacă nu de mai multe ori pe ăi! din cauza cinstei de ađi, a celei de ieri, de alaltăeri, de mâine, de poimâine și de mai tot-deauna; din cauză că o cేశcă chiamă pe alta și alta; de la o cేశcă se ajunge la 2, 3, 4 pe ăi, apoi la cinzecă: ađi una, mâine alta, până când te pomenescí că dai cu litra, jumătatea, ori ocaua pe gât; din cauză că de la uz devine abuzul care ne tâmpesce, istovesce puterile de muncă, nimicesce simțul moral și ne duce la sărăcie și bóle; trupul se îmbolnăvesce, și cu el și sufletul cu mintea.

Continuându-se obiceiul, ajunge omul la mórtea trupescă și mórtea sufletescă; mai mult încă: ajunge la mórtea acehora la care el ține, chiar.

Omul bețiv nu m^ore, ci se om^oră singur și încetul cu încetul, chinându-se și blestemându și s^orta, pe cei cari l'au făcut, pe cei cu cari trăiesc și pe cei cari îi lasă pe urma lui!

Nici praful nu se alege de traiul lui, de casa lui, de neamul lui!

Afurisită le este, de s^ortă, și truda și agonisela! Nimic nu se prinde, ca putregaiul se dărimă tot ce vede o clipă din osteneła lui și a lor lui!

* * *

S'a făcut socoteła și s'a găsit că se bea la noi în țară, pe fie-care an, între 400 — 700 milioane litri de vin, rachiu, drojdie, tescovină, țuică, spirt, bere, șampanie, etc., ceea-ce vine pe cap de om — socotit fiind și copilul din fașă — de la 70 — 120 litri b^eutură; nici apă nu se bea atât!!

Prețuită în bani, val^orea b^euturii ce se t^ornă pe gât, fără ca să aducă cel mai mic folos, ci din contra, cel mai cumplit rău, s'a găsit că pe fie-care an, se bea pentru o sumă de 800 milioane lei, adică apr^op^e de 3 orⁱ mai mult decât venit are țara românească în timp de un an, ceea-ce vine pe cap de om, cam 130 lei, iar dacă luăm numai consumatoriⁱ mai obi^ecnuiți (2¹/₂ milioane), ar veni cam 350 lei de fie-care an!

Iată cât ne costă otrava ce de bună voie o v^orim în corpul nostru ca să ne aducă m^ortea și ruina n^ostră și a urmașilor n^oștri!

Iată, unde și cum se scurge multora arăturile, sem^enăturile, munca și averea; paharele și cinstirile cele dese ne-au înstreinat câmpul, ne-au răpit boii, caii, vacile, oile, porcii și altele; iar averea părinților s'a dus pe gât!!

Trebue să ne îngrozescă faptul că avem în țară abiă vre-o 4 mii de școli primare și cam tot atâtea biserici, cari ne aduc lumina minții și sufletului și pentru cari cheltuim anual, numai vre-o 8 milioane lei, pe când în același timp, avem 27 mii cârciumi în cari se vinde, pentru o sumă de 100 orⁱ mai mare (800 milioane lei) otrava care aduce prăpădirea corpului, sufletului, minții și averii n^ostre și a lor n^oștri.

(Va urma).

Dem. Mândricel.
Merenii-de-jos (Vlașca).

Avuția lui Rotschild din Viena.

După bilanțul din anul acesta al lui Rothschild din Viena, averea lui e de 11 miliarde, 116 milioane 594.672 cor^one, 12 bani! Dacă socotim, că averea ac^esta îi aduce numai 4 la sută pe an — însă el dă cu dob^ondă și cu 10 la sută — are un venit anual de 440 milioane cor^one, zilnic de 1 milion 200.000 cor., pe cias 50.000 cor., pe minut 833 cor., pe secundă 13 cor^one!

„Participarea României la expoziția din Paris 1900 (1)“

III.

Am resumat — foarte pe scurt — în numerele trecute cele cuprinse în raportul d-lui D. C. Ollănescu. S'a văzut acolo în ce chip ne-am înfățișat la acel mare concurs internațional și cine poate citi chiar lucrarea, va vedea amănuntele pentru fie-care fel de activitate din care am avut ceva de expus.

Voiu căută, în rîndurile ce urmăză să arăt ce însemnătate are pentru noi participarea la o expoziție universală și ce învățăminte putem trage pentru viitor.

Prima expoziție de acest fel la care se înfățișă România fu cea din Paris 1867.

Care a fost motivul care a îndemnat pe guvern să facă acésta?

Iată ce răspuns găsim în actele comisiei care a organizat atunci trebile acestea:

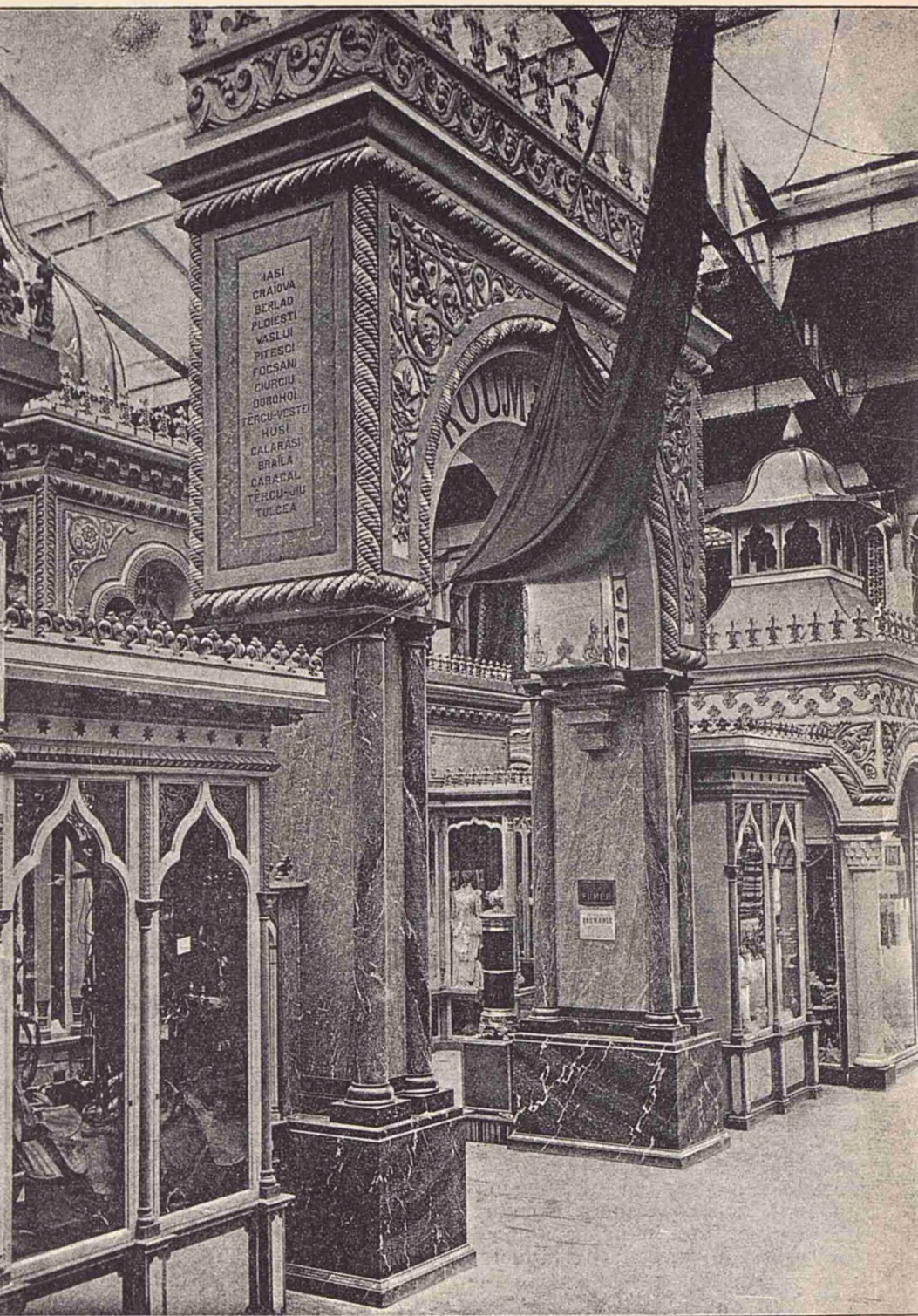
«Țările Dunărene nu sînt pînă acum destul de cunoscute în Europa Occidentală și de acolo provine interesul secundar ce ele inspiră națiunilor civilizate. O expozițiune ca cea din 1867 va fi pentru România o ocaziune unică de a se manifesta Europei sub adevăratul ei caracter, mai ales dacă produsele ei de tot felul vor fi prezentate la ochii Europei civilizate, cu inteligență și gust.»

Și la întrebarea ce în mod firesc se născă: ce va folosi România din acestea? aflăm următoarele considerațiuni:

«Nu trepue să uităm că pentru o țară ca a noastră, a cărei ființă politică abia de câți-vă ani a început a fi cunoscută de lumea civilizată, nu este puțin lucru ca, pentru întâia oară, numele său, stégul și armele sale naționale să fie expuse la vederea mai multor milioane de vizitatori, purceși din tôte unghiurile universului, și să fie aședate la un loc și de o potrivă cu ale țărilor cele mai cunoscute și mai bine întemeiate ale lumii. Nu este iar puțin lucru ca, pentru întâia oară, România să pōtă arătă, prin mii de probe felurite, *atâtea bogății naturale ale pămîntului său, din care multe zac neatînse și părăsite în sinul pămîntului, iar altele se cultivă cu multă greutate și neîndemînare, mai cu sēmă din lipsa de fonduri naționale.*

«Căți capitaliști, căți industriași, căți neguțători din Europa apusană, care astăzi pōte că nici viséză că, pe malurile Dunării de jos, ei pot găsi cu înlesnire materii prețioase de exploatat, vor dobândi în Expozițiunea română de la Paris asemenea cunoștință și vor veni în urmă să ne aducă, prin capitalurile și munca lor, avuția și dezvoltarea industrială ce ne lipsesc.»

(1) Veđi No. 24 și 25.

IASI
CRĂIOVA
BERLAJ
PLOIESTI
VASLUI
PITESCI
FOCSANI
GIURGIU
DOROHOI
TÂRGU-VESTI
HUSI
CALĂRĂSI
BRAILA
CĂRACAL
TÂRGU-LUI
TULCEA

Pörta de intrare în secțiunea Română a Expoziției din Paris în 1889.

Avându-se în vedere asemenea considerațiuni, s'a hotărât participarea României la expozițiunea din 1867. Comisar al guvernului a fost atunci Alexandru Odobescu. S'a cheltuit pentru trebuințele României acolo suma de 592.262 lei. Au participat 1061 de exposanți din România. S'a obținut 165 de recompense.

A doua expoziție internațională la care a luat parte România a fost cea din Viena 1873, cu 1243 de exposanți. S'a cheltuit 351.886 lei. S'a obținut 237 de recompense.

În 1889 România a luat parte la expoziția din Paris, însă nu în mod oficial, ci prin inițiativa unui comitet particular, în fruntea căruia se află principele G. Bibescu. S'a adunat 72.000 lei prin subscrieri personale; s'a organizat o lotărie care a produs 145.549,59 lei; s'a format comitete în provincie, cari au adunat fonduri prin serbări; s'a votat de Cameră o subvențiune de 200.000 lei. În total expoziția din 1889 a costat 396.839,66 lei.

Au participat atunci 736 de exposanți și s'a obținut 278 de recompense.

La expoziția din 1900 au luat parte 2 057 exposanți și s'a căpătat 1900 recompense.

Negreșit, ca să participe o țară la o expozițiune internațională, se cere cheltuială însemnată, se cere muncă stăruitoare din partea unui mare număr de oameni. Trebuie să cauți ce este bun de arătat din toate ramurile activității omenesci; să alegi modele, să construiești obiecte anume pentru expus; să împachetezi cu grijă obiectele cari trebuiesc transportate la depărtări mari; în fine să le așezi cu pricepere, cu gust în localurile construite anume pentru acest scop.

Ce interes are o țară în asemenea împrejurări? Țara care organizează expoziția pe teritoriul ei, se înțelege, atrage vizitatori din toate părțile lumii și, chiar dacă cheltuelile sunt mai mari decât câștigul, tot e un folos, fiind-că numărul cel mare al vizitatorilor lasă acolo sume însemnate pentru chiri, mâncare, diferite cumpărături, etc.

Țările cari participă la o expoziție universală vor să-și arate produsele lor, să le facă cunoscute cât mai mult ca să le pôtă desface.

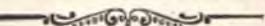
Dintr'o asemenea expoziție, se vede progresul întregii lumii într'o epocă.

Pentru noi, participarea la expoziția din Paris este însemnată, fiind-că statele cele-lalte au prilej să vadă ce putem produce, și noi înșine putem să ne dăm sēma mai bine de starea lucrurilor și să tragem învățăminte pentru viitor.

Cari sunt învățămintele ce se pot scōte din participarea României la expoziția din Paris?

Acēsta vom vedē în No. viitor.

Radu.

Trecerea vitelor de la nutrețul uscat la cel verde.

Nată o cestiune de cea mai mare însemnătate pentru cultivatorii, cari țin la vitele lor și cari voesc să facă tot ce le stă în putință, pentru a da ajutoarelor lor de muncă toate îngrijirile cuvenite.

În credința că sunt și la noi ast-fel de cultivatori, cari înțeleg de ce folos le este o mai bună îngrijire a vitelor lor, vom spune ceva despre modul cel mai bun, cum trebuie să se trecă vitele de la fin sau coceni (tulenii, strujenii) uscați, la iarba verde; adică de la *regimul uscat la cel verde*, cum se mai obișnuiesc a se mai dice în agricultură.

De obicei pe la noi, cei mai mulți cultivatori d'abia așteptă ca iarba din locurile de pășune să crească și numai decât își scot vitele din staule sau din grajduri și le ducla păscut, fără a se mai gândi dacă este bună pentru vite această schimbare prea repede a lor de la un nutreț uscat la altul verde.

Sunt puțini la noi, cei ce știu că această schimbare de nutreț trebuie făcută încetul cu încetul, pentru ca vitele să aibă timpul să se obișnuiască cu ea.

Ei bine, schimbarea prea repede de la un nutreț uscat, la altul verde prea îmbelșugat, este o greșelă mare, care are adesea urmări destul de rele pentru sănătatea animalelor. Această cu atât mai mult, când se trec vitele de la nutrețul uscat la cel verde, lăsându-le să pască prin locurile cu secară, trifoiu roșu sau chiar iarbă mai mare.

Mai tot-deauna când se face această trecere prea repede de la regimul uscat la cel verde se poate observa că vitele tînjesc, ceea-ce arată că sunt bolnave, și bóla se arată de cele mai multe ori sub formă de umflături ale pântecelui, cari umflături sunt semnele unor turburări în lucrarea stomacului și mațelor. Dacă umflăturile pântecelui nu sunt tot-deauna ușor de vedut; turburările în lucrarea stomacului și a mațelor însă există tot-deauna în ast-fel de împrejurări și pot fi vedute dacă se ține sémă cu luare aminte de modul de bălegare al vitelor.

Turburările sunt cu atât mai mari cu cât trecerea este mai repede și mai ales din cauză că vitele sunt foarte lacome la început de nutrețul cel verde, așa în cât nu numai că animalele tînjesc, dar se pot întâmpla și casuri de boli grave și chiar de morțe.

Prin locurile pe unde se cresc caii mai ales, după ce s'au scos caii la pășuni, formate din ierburi foarte hrănitore, cum e trifoiul cu florile roșii, se întâmplă mai tot-deauna ca caii să slăbescă, în loc ca să se facă mai plini la trup cum ar trebui să se întâmple cu un nutreț așa de hrănitor.

În acest caz se înțelege că nu trebuie să dăm vina pe nutreț, ci pe cultivator, care după ce a nutrit cât se poate de rău animalele sale peste iarnă, din cauză de economie rău pricepută, le scôte de-odată la un nutreț înbelșugat, fără să se fi gândit ale pregăti pentru un ast-fel de nutreț.

În ast-fel de casuri, este bine tot-deauna a face trecerea de la un nutreț la altul pe nesimțite, ceea-ce este ușor de făcut și nu cere decât numai puțină grije.

Pentru animalele pe cari voim să le priponim la locurile de pășune, este bine ca, cu vre-o opt zile înainte de a le duce, să începem a amestecă încetul cu încetul în nutrețul uscat cu care erau obicinuite, câtățimăi mai mici la început, și apoi din ce în ce mai mari de nutreț verde.

În acelaș timp trebuie să avem în vedere că pe măsură ce mărim câtățimea de nutreț verde, să micșorăm porția de apă pe care obicinuim a o da vitelor când se nutreau numai cu nutreț uscat, căci nutrețul verde din amestec coprinde o bună câtățime de apă în el.

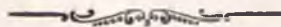
Pe lângă acestea mai trebuie să se mai aibă în vedere, ca nutrețul verde ce se cosesce spre a se amestecă cu cel uscat, să nu fie lăsat să se veștejescă prea mult, nici să nu fie prea grămădit ca să nu se încinte, căci când este prea vestejit sau încintat are un mare neajuns, de ore-ce se vâlătuesce în stomacul calului și nu se mai poate mistui cu ușurință.

Pentru animalele, pe cari le ducem la pășune în cirești sau herghelii, este bine să ne ferim de a le duce de-odată acolo unde pășunea este mai bună, ci să începem tot-deauna prin a pășuna mai întâiu prin locurile de pășune mai sărace, mai slabe, unde iarba este mai mică și mai rară și numai după aceea să trecem la pășunile cele mai bogate.

Pentru vitele, pe cari le priponim la țeruş iar trebuie să avem în vedere ca să le priponim cât se poate de scurt și iară-și în locuri cu iarba mai mică și mai rară.

În fine mai trebuie să ținem sémă și de aceea, că la scóterea vitelor la pășune sau pripon, să nu alegem un timp umed când iarba este prea plină cu apă, ci un timp mai uscat când iarba conține mai puțină apă.

I. Niculescu-Severin.

Pentru cojocari. Spre a coloră păr de cal brun se procede în modul următor: Mai întâiu se curăță părul și adecă se móie spre scopul acesta în timp de 24 ore în apă de săpun, caldă de 45 grade; după aceea se fierbe lemn venăt cu apă de var, se strecórá și se pune părul în acesta, unde rămâne 12 ore. În fine se clătesce, și se spală cu apă de riú.

Venătorea de la Poiana-Țapului Sinaia, dată în onorea A. S. Arhiducele Carol Ludovic în anul 1888.

Adresa No. 15.520 din 1902, trimisă d-lui revisor școlar de Muscel.

Domnule Revisor,

Am luat cunoștință dintr'un diar local, ca învățătorii din cercul cultural «Rîul-Domnei», au avut ideea de a înființa prin sate juriile de împăciuire, cu scopul de a aplană prin bună învoială neînțelegerile ce se pot ivi între sătenii. Am vădit chiar că au și reușit a aduce unele împăcăciuirii în cestiuni destul de delicate.

Găsesc că inițiativa acésta este foarte bună, și de aceea vă rog să mulțumiți din partea Ministerului învățătorilor din cercul «Rîul-Domnei», pentru inițiativa lor; în special, d-lor I. Grigorescu și Luca Paul, cari se pare că s'au pus în capul acestei mișcări.

Tot de odată, și ca încurajare, și pentru a lăți acest bun exemplu, am dat ordin ca adresa de față să fie adusă la cunoștința corpului didactic prin *Buletinul Oficial* al Ministerului.

Primiți, etc.

Ministru, Haret.

Literatura Populară.

D-l G. G. Burghilea, deputat, a ținut la Ateneul din Dorohoiu o însemnată conferință despre «Literatura populară», din care reproducem paginile de mai jos:

Literatura populară, ca oricare literatură, cuprinde *prosă* și *poesie*.

Nu mă voi ocupa de scrierile populare în prosă, cu diferite subiecte, precum: *Alexandria, Varlam și Iosif, Sandipa-Filosoful, Ghenevea de Brabant, Dracul și Femea, Filerot și Antusa* etc. etc., ci voi insista de preferință asupra basmelor, cum se ăice peste Milcov, povești, cum se ăice dincăce de Milcov și în Bucovina, și voi trece apoi la poeziile populare, despre cari îmi voi permite a vă întreține un moment. Voi vorbi despre acele comori ale poporului, cu privire la evenimentele cele mai importante ale omului, precum *căsătoria, nascerea, înmormintarea*, și, în fine, observațiunii din viața populară.

Cine n'a gustat, în copilăria sa, din fermecătoarele cuvintării ale unui povestitor sau ale unei povestitoare, cari te pun în uimire prin drăgălașa lor cuvintare!

Pare că și acum îi avem înaintea ochilor.

Cine dintre noi, ăic, în copilărie, n'a adormit cuprins de spaimă la auđul diferitelor peripeții fantastice prin cari treceau fel de fel de tipuri, despre întâmplările nenorocite ale unui erou, sau plini de admirațiune și de satisfacțiune despre vitejia și izbânda eroului?

Cine nu s'a culcat sub impresiunea cuvintării acestor minunați și sugestivi povestitori? Cine n'a visat că se luptă cu smei,

cu șerpî, cu balaurî și alte lighioane; că a sburat pe aripele vîntului, ori ale unei grozave pajuri, până la al noulea cer, sau n'a urmărit pe purice în sborul seû prin înaltul cerului, potcovit cu 99 ocale de fer și tot i se părea ușor?

Cine, în lupta crâncenă cu *smei*, cu *mama pădurii*, și alte ființi supra-naturale, n'a scos câte un țipăt de gróză ori de spaimă, iar în loc de ajutor și consolare de la cei de prin prejur, nu s'a trezit cu câte un zdravăn dupac (pumn) după cap, care pe loc își producea efectele soporifice!

Cu cât drag nu ascultam isbânșile lui Fêt-Frumos și nu asistam în cele din urmă la căsătoria lui cu Ileana Consinzana, scăpată din mâna *smeilor* cu prețul atâtor jertfe și atâtor vitejii!

Ce mulțămire pentru noi de-a auzi în tot-deauna, că cel mic și slab, trecînd prin grele încercări, are izbânda definitivă a proiectelor sale, ori că dreptatea iese triumfătoare!

Săream în sus de bucurie, când *Fêt-Frumos*, ședînd lângă fântână, tăia cele noue capete ale balaurului și dobîndia premiul oferit de împăratul-roș: căsătoria cu fata sa, smulsă din brașele țiganului bucătar, care se dădea ca salvator al orașului și producea drept dovadă capetele balaurului, iar nu virfurile limbilor, ca Fêt-Frumos, și cum, după toate aceste, urmăream pe țiganul înșelător espiîndu-și pedepsa pe un cal sêlbatec cu un sac de nucî, — căci «unde cădea nuca, cădea și bucățica»!

Cu drept cuvînt nemuritorul *V. Alexandri*, în prefața cu care înșoțesce basmele tipărite de *Ispirescu*, dice:

«Un geniù fermecător iese din cuprinsul lui (a volumului) și vine de mē ia pe aripile sale, ca să mē transpôrte în timpul copilăriei mele și'n lumea acea mult ademenitoare, locuită de *smei*, de balauri, de cai năzdrăvani, de paseri măestre, de strîmbălemne, de sfarmă-pietre, de feți-frumoși, de fete de împărați cu plete de aur, etc., într'un cuvînt de toate minunile ce-mi povestește manca, în nopțile de iarnă, la gura sobei. Drăgălașe povestiri, cari imi îngănau somnul cu visuri încântătoare și cari au avut o fericită înriurire asupra închipuirii mele, de când sunt poet. Ele au contribuit a mē face poet!»

Povestitorul, în generalitatea casurilor, este o ființă simpatică. El povestese rar, într'un limbagiù simplu, frumos și plăcut.

În cursul povestirii sale se opresce, făcînd reflecțiuni inteligente, când hazlii și zeflemiste, când compătimitore și induișate.

L. Seineanu, în opera sa «*Basmele Române*», raporteză o scrisore primită de la Dum. Stăncescu, culegător de basme. Iată câte-vă rînduri din acea scrisore, cu privire la starea psihologică a povestitorului român:

«Se vorbește într'însa de povestitorul Ionișă al lui Radu Cojocar, care își începe povestea cu:

«A fost odată,

«Cînd scria musca pe pãrete,

«Maî mincinos cine n'o crede.

«A fost un popă și-o preotésă; preotésa ci-că ar fi avut stea de frumósă ce eră, și fie-sa — c'aveau o fată — leită, poleită mă-sa.»

«Și urmă basmul rar, spus frumos, dând Ionișă calificative potrivite cu situațiunile, dicînd «hoțul de popă», înjurându-l une-

orî când i se părea lui, înduioşat cu câte-un «biata», cu câte-un «ea, sireaca, ce eră să facă, ca o muere slabă ce eră». De vorbiă de vre-un zmeu etc., încrunţă sprincenele şi spunea cu vorba, cu figura, cu gesturi...

Povestitorii noştri nu sciū carte, dar, în schimb, aū o memorie escelentă. Ei raportéză cu fidelitate cele auđite din tată în fiu şi aşă printr'insii se perpetuéză de secolii cele mai frumoşe imaginaţiuni ale celui mai bun romancier, al cărui autor este *poporul*.

Ce este basmul?

D. Dr. C. Diaconovică, în «Enciclopedia Română», ăice că basmul este o specie inferiōră a poeziei epice, care, după cuprinsul seū, se mişcă într'o lume fantastică, pe care o consideră de lume naturală.

D. Şeinănu, în «Dicţionarul Universal al Limbei Române», defineşte basmul ca istorisire a unei întâmplări inchipuite, cu începutul stereotip: *a fost odată*, — şi al cărei element principal miraculosul

Iar d-l Hasdeū sustine, în teoria sa asupra basmelor, pe care o desvoltă în «Magnum Etymologicum Romaniae», că elementul supranatural în poveştile populare este un vis, care, întocmai ca basmul, nu cunoşce nici timp, nici spaţiū.

D. Hasdeū, între altele, ăice că, precum în vis totul capetă forme iperbolice (esagerate), aceeaşi esageraţiune în basme.

Ceea-ce viséză omul, pōte să se adeverescă în starea-ī de veghiare; de aci, orī-ce popor crede în vise, şi tot aşă el crede în basme, pe cari la noi, ca şi pretutindenī, le începe mai tot-dea-una prin afirmativul: «fost'a fost...»

În basm, ca şi în vis, spaţiul se şterge, ca şi timpul.

În basm, ca şi în vis, sborul este un mijloc fōrte îndemănatec de locomoţiune, etc., etc.

În basm, Românul crede în diferite transiţiuni şi transformări ale sufletului omului în fel de fel de animale, plante, pietre, etc., adecă într'un fel de metempsicosă, pe care nu mai avem trebuinţă a o importa de prin India, sau cine scie de pe unde, ci o ăsim de-a dreptul în ţară la noi.

Nu avem de cât să cetim un basm, şi ne vom convinge îndată, cum omul se preface când în cal, când în stâncă, în pesce, pădure, flōre, muscă, fluture, etc., etc.

Iată o poezie populară, care ne edifică pe deplin despre această.

Acastă poezie reproduce bocetul Romăncei la mormînt:

Dragele mamii sprincene,
Cum s'or face buruene,
Dragii mamii ochişori,
Cum or cresce bozişori.

Care este originea basmelor? Ea se pierde în negura veacurilor.

Basmul nu este creaţiune proprie a unui popor, ci aparţine întregēi omeniri.

Iată ce ăice d-l Şeinănu, în opera citată:

«Basmale sunt proprietatea întregēi umanităţi; în tōte timpurile, ele aū fost familiare copiilor şi femeilor».

G. G. Burghilea.

O scrisoare.

Stimate Domnule Gârbovicénu,

Viú cu respect a aduce la cunoscința domniei-Vóstre următoreea faptă demnă de imitat: Cu ocasiunea apelului ómenilor anul acesta, Domnul Căpitan Alexandru Brăescu din compania 10 Virciiorova-Mehedinți, a fost însărcinat a face apelul în circumscripția d-sale, transportându-se în diferite comune ca centre mici unde se adună ómenii din comunele mai apropiate. A sosit d-sa și în comuna Crăguesci în ziua de 12 Fevruarie a. c., unde s'aú întrunit comunele Dălbocița, Băseșcii, Bălvănescii, și Bobașița, al căror număr de ómeni se urcă la peste 350. Înainte de a începe apelul, când toți ómenii erau prezenți, domnul căpitan ordonă ca să se așeze în formă de cerc. Ací eram și eu ca chemat la apel, ne mai fiind alt învățator. D-sa se adresă tuturor și arătă scopul pentru care a venit în această comună, spuindu-le că acum sunt scutiți de a perde ȕile și a cheltui bani pentru a se presintă la reședința companiei, ca în trecut; le face cunoscut datoria de soldat în timp de pace, războiú, răscolă, etc., le spune cum trebuie să-și iubescă patria; despre respectul și supunerea la legile patriei. Vorbesce despre traiul prost al țaranului din care rezultă degenerarea rasei umane. Trece după aceea la cultura cerealelor, pomilor roditori și a zarzavaturilor, arătând folosul ce putem avea de la fie-care în parte, dacă ne-am ocupá noi de cultura lor în locul Bulgarilor. Spune cum trebuie să se ingrașe pământul pentru a da róde îndoit. Vorbesce despre crescerea vitelor și a paserilor de curte cum și despre folósele ce putem obține. După aceea vorbesce despre alcoolism, arătând pericolele lui, numărând și nimicirea generațiunii viitoare. În urmă vorbesce despre lux, adevărata ruină a țaranului, cum și lenea de care e stăpânit și termină, sfátuind pe ómeni a-í asculta povețele.

Subsemnatul, vedénd o asemenea faptă din partea d-luí căpitan Brăescu, și fiind-că nici odată n'am avut ocasiunea de a vorbi unui public așa de numeros ca acesta, le-am spus și eu câte-vă cuvinte, mulțumind mai întâiú d-luí Căpitan pentru sfaturile date și arătând ómenilor că cele spuse de d-sa sunt fórte adevărate și că numai urmând această cale, vom puté ajunge la o stare mai bună, când nu ne vom mai plânga că timpii nu ne mai merg bine, etc, etc. În urmă puind întrebarea d-luí căpitan, dacă în cele-lalte centre de comune pe unde a trecut a făcut tot ast-fel și d-sa mi-a declarat cu sinceritate că și în centrele de apel: Isvoru-Bărđi, Șimianul, Malovêțul, Husnicióra, Ciovárnășani și Ilovêțul pe unde a trecut până acum, tot ast-fel a vorbit și a sfátuit pe ómeni; probabil că tot ast-fel va vorbi și în centrele: Căzánesci, Balta și Virciiorova, al căror apel este în urmă.

Acéstă faptă atât de frumósă, care merită tótă lauda, fiind săvirșită înainte a 35 comune cu un număr de peste 5,000 ómeni, dacă ar fi imitată și de cei-lalți colegi de arme ai d-sale în circumscripțiunile d-nelor cum și de alți funcționari (medici de plasă, vaccinatori, subprefecți. etc.), carii au ocașiuni, a veni

în mijlocul sătenilor, ar fi o mână de ajutor foarte puternică, nouă «preoților și învățătorilor». Când țăranul va vedea, că nu numai preotul și învățătorul, ci și cei de la oraș îi povățuiesc și-i îndemna spre bine, atunci așa crede că mai curînd s'ar îndreptă reaua stare a lucrurilor și țara ar merge mai repede spre progres și civilizațiune.

Cred, stimate domnule Gârbovicenu, că această faptă atât de laudabilă, merită a fi trecută în paginile revistei «Albina» pentru a fi adusă la cunoștința tuturor, servind ca un foarte frumos exemplu.

Cu deosebită stimă.

Const. M. Racoveanu

Învățător Crăgulesci-Mehedinți

Correspondența medicală.

Părintelui I. Vasiliu, Comuna Răcătau, Bacău.

Eră de dorit să mă lămuriți prin cartea poștală a sf. vóstre, asupra faptului, dacă vaca despre care îmi vorbiți, a fost sau nu bolnavă de *febră aftoasă*, căci după cum am arătat în No. 12, 13, 14 și 15 a revistei din anul V, această boală se arată mai în tot deauna la vaci și prin bēșicuțe pe uger.

Căci din două una: sau că vaca a avut febra aftoasă, sau într'adevăr *vărsat*, boala pe care noi veterinarii o numim *Kow-Poz*. Deosebirea între aceste boli stă în aceea că în febra aftoasă, bēșicuțele ce se arăt pe țite, se sparg relativ repede, vindecându-se ușor; pe câtă vreme în *cow-pox* bubulițele ce se arată pe țite și câte odată pe uger, rotunde sau lunguețe, țin mai mult timp, lăsând după rupere sau uscare în dreptul lor, un fel de pojghiță, sub care se produce vindecarea, cam în 12—15 zile.

Totuși vărsatul foarte rar lasă în urma lui ugerul bolnav, pe câtă vreme la febra aftoasă se întâmplă mai des; dând adesea loc la boala numită *mamită*.

Mamita sau inflamațiunea ugerului, *aprinderea ugerului*, se observă mai la toate animalele, dar mai ales la vaca și capra de lapte, și mai cu deosebire în cea din-tăiu lună după fătare.

Mamita este de două feluri acută și cronică.

Causele celei *acute* sunt multe, boala însă apare de obicei, atunci, când cine scie din ce împrejurare mulgerea sau sugerea nu se fac regulat, în cât laptele se îngrămădesce și stă în uger, care se întărește, se împietrește după cum se dice de obicei.

Rănille, isbiturile, jultirurile și crēpăturile ugerului și țitelor, pot când sunt neîngrijite, a produce mamite. Asemenea se socotesc printre pricinele bolei, frigul, așternuturile neprimenite și umede pe care se culcă vacile, precum și tot felul de murdării.

Persónele cari mulg vita, dacă au mâinile murdare pot pricinui mamita, mai cu sēmă dacă țitele au crēpături, plesnituri sau răni pe ele.

Febra aftoasă, după cum am spus, póte fi urmată de inflama-

țiunea ugerului. Se mai poate însă ca răul să se desvolte fără ca vaca să sufere de dorul de gură și de picioare, ci numai vițelul ei, în care caz, mamita este căpătată prin gura vițelului bolnav.

După cum ugerul este tot inflammat, sau numai o parte, bóla se arată prin mărirea lui în întregime, sau mărginită la o anumită parte. El devine óre-cum tare la pipăit, pielea ce-l acopere se înroșește și este mai caldă. Din pricina durerii, vaca merge óre-cum răsăcărata. Ea se feresece și caută a se apăra cu piciorul său cu capul, la cea mai mică atingere a ugerului bolnav, din care cauză nu se lasă de cât cu greu a fi mulsă sau suptă de vițel.

Prin mulsóre, laptele căpătat se înfățișează brânzos și de o coloré gălbue sau galbenă bătând în roșie. Când bóla ține de mai multe zile laptele muls poate să conțină și puroiú. Că are sau nu puroiú, laptele de la vacile cu mamite nu este bun pentru mâncare, nici pentru om, nici pentru animale.

În sfirșit, în tot timpul cât ține inflamațiunea ugerului, vaca bolnavă se arată tristă, nu mănâncă și adesea nici nu rumegă.

Mai înainte de a se întrebuința vre-o doctorie, este bine pentru a obține vindecarea, ca vaca bolnavă să se așeze într'un grajd curat, cu așternut în destul, la adăpost de frig și de vînt.

Pe uger, mai ales dacă nu înfățișează răni și crăpături, se poate aplica pămînt galben amestecat cu apă oțetită și sărată, îngrijindu-se a fi în tot-deauna umed, a nu se svânta pămîntul pe uger. Se mai poate încă întrebuința oblojeii calde de țărățe, de miez de pâine sau mai bine de făină de sămînță de in. Se amestecă făină cu apă fierbinte, făcându-se ast fel un fel de cocă, care se aplică căldicică.

Vaselina boricată, ungându-se ugerul bolnav, dă asemenea bune rezultate.

În tot timpul bólei, i se va da vacii mîncării ușóre, un fel de ciorbă cu morcovî, țărățe, etc., puțin sărate. Ea se va mulge cât se poate de des, iar laptele se va lepădă.

Înainte de fie-care mulsóre, omul însărcinat cu această lucrare se va spăla bine pe mâini, precum și ugerul cu *apă boricată* sau în lipsă cu apă căldicică și săpun.

Mamita acesta se poate întâmpla să nu se vindece, să se formeze puroiú în uger, în care cas, trebuie chemat veterinarul.

Inflamațiunea acesta a ugerului, poate să trecă și în stare cronică.

Așa dar mamita *cronică* poate fi o terminațiune a celei acute. Nu este însă mai puțin adevărat că ea poate de la început să se arate sub această formă.

Causele cari o produc sunt tot cam aceleași pe cari le am arătat la cea acută.

Ugerul bolnav pare de multe ori, vęduț pe din afară, complet sănătos. Dacă însă îl pipăim, aflăm că pe lângă părțile să-

nătóse, se găsește într'o parte, ce corespunde cu una din țîțe, sau chiar în mai multe părți ale ugerului, o parte întărită óre-cum.

Acéstă întăritură, acest nod sau ghindură după cum se numește de obicei, este tare și puțin durerósă. Din țâța din dreptul ei, la mulgere nu se scurge lapte, ci mai în tot-deauna, un fel de zer hrânzos. Când bóla este cu totul veche, din țîța bolnăvă, nu mai ese aprópe nimic.

Vaca cu mamita cronică, e veselă, mănâncă și rumegă regulat; totuși din cauza durerii, deși nu așa de mare, nu prea se lasă la muls și nici la supt.

Mamita cronică se vindecă greu, în cât ea este fórte vătămătoare, pentru vacile de lapte. Se va încercă *tinctura de iod*. Cu un fulg sau cu puțină vată pusă în vírful unui betigaș, se móe în tinctură și se atinge, se mănjesce ugerul în partea întărită, bolnavă. Se póte încă întrebuița *pomada de iodur de potasium* compusă ast-fel: Iodura de potasium 8 grame, untură de porc (axungie) 32 grame. Acéstă pomadă ne o procurăm de la orî-ce farmacie; cu ea frecăm partea bolnavă mai multe zile de-a rîndul.

Cum am spus însă, mamita cronică se lecuiesce fórte anevoe, așa că de multe orî se termină prin încetarea producerii lapte-lui, în sfertul bolnav al ugerului.

Sunt și alte boli ale ugerului, așa la vaci este o *mamită contagioasă*; altele sunt parazitare ca mamita *activo micosica*, mamita *tuberculosă* etc., dar despre acestea vom vorbi altă dată.

Părerea noastră este că vaca, Sfinției-Vóstre, suferă de o mamită cronică, veți încercă dar tratamentul de mai sus.

Irimia Popescu

Medic-veterinar.

Cum să se scótă rugina din oțel? Pentru ca să se scótă rugina din oțel, se móie obiectul care este ruginit, într'o soluțiune puternică de cianid de potas în apă în decurs de câte-vă minute, până când rugina se iea de pe obiect. După aceea se scóte și se curăță cu un fel de unsóre compusă din cianid de potas, săpun și apă. Diferite unelte se pot apăra de ruginire, dacă se móie în uleiú de in ferbinte și se lasă să se usuce. Varul de copal încă are proprietatea să opréscă ruginirea. Obiecte de fer și de oțel se pot apără și în următorul mod, de ruginire. Să se disolve o linguriță de camfor în 350 grame de slănină, se curăță spuma și se amestecă atâta grafit, până când primesce colórea ferului. Orî și ce mașină se póte frecă cu acest preparat, care se lasă ud în decurs de 24 ore și pe urmă se curăță cu un petec de in. Obiectele vor rămâne curate în timp de mai multe luni, când se póte reînói acéstă procedură.

Un cap de femeie.

U n A p e l .

Iubiți învățători și frați părinți,

Tot omul e dator să-și iubească némul din care face parte și să lucreze, pe cât pôte, pentru a lui înălțare. Cu deosebire noi preoții și învățătorii poporului, datori suntem și mai mult să facem acésta. Ca să putem să ne păstrăm locul de frunte, ce ni l'au lăsat moșii și strămoșii noștri în concertul popórelor și să ne urcăm cât mai sus pe scara progresului, noi Româniî trebuie să muncim cu trageră de inimă în tóte direcțiunile de activitate ómenescă. A ne basă pe visurî și pe alte fumurî înșelătóre, ar fi să ne așteptăm la sigur peirea noastră.

Némurile cari nu muncesc, se sting de pe fața pămîntului!

Scii, iubite domnule învățător și frate părinte, că de o însemnătate ne discutată sunt pentru óri-ce popor cantecele sale, basmele, ghicitorile, descântecile, lécurile bábesci și în sfirșit tóte materialurile așa numite folkloristice, cari alcătuesc tradițiunea sa. Cu deosebire pentru noi poporul român, înconjurați de tóte părțile de popóre streine de némul nostru, aceste materialuri sunt de o însemnătate fórtă mare, căci ele slujesc învățaților pentru limpedirea multor chestiuni întunecate, și cel ce se ostenește pentru adunarea lor, face o faptă fórtă bună.

Eú tot-deauna m'am gândit, că preotul și învățătorul, în crele lor libere, ar face bine să cetescă o carte, să-și sádescă un pom, să-și semene o legumă, să scrie câte-cevă potrivit cu priceperea lor și în fine o faptă frumósă ar face, dacă ar însemná pe un caet óri-ce cântec bătrânesc, óri-ce basm, óri-ce ghicitóre, descântec, poveste, etc., ce ar auđi de pe la ómenii din popor. Aceste însemnări trimese ómenilor, cari sciú ce să facă cu ele, saú chiar păstrate în casă spre amintire, odată-odată ar fi de mare folos.

Eú unul așa m'am gândit și așa am lucrat. Așa că în timp de vre-o 12 ani, de când am eșit din școlă, am tot notat tot felul de cantece, descantece, basme, credințe, povești, etc., așa că ađi am caete gróse cu mií de foí, în cari se găsesc însemnate, mií de cantece bătrânesci, de credințe și datine, povești, ghicitori etc. Și fiind-că mi-a fost dragă ocupațiunea asta, am cetit mai tóte cărțile, ce sunt scrise în limba română cu privire la folkloristică și așa am căpétat multe cunoscințe în acéstă ramură. De aceea m'am hotărít a așezà în mod sistematic notele mele și a le tipări în volume. Anul acesta mi-am pus în gând, că: cu ajutorul lui Dumnedéu, să așez să scriú pe curat și să tipăresc cantecele, descantecele, și ghicitorile, ce am notate, Și înainte de a începe prescrierea lor pe curat, m'am gândit, că n'ași face réu dacă m'ași mai adresà tuturor preoților și învățătorilor din țară și să-i rog din suflet, ca să-mí mai trimetă și d-lor óri-ce cantece bătrâne, descantece și ghicitori, ce ar puté să adune de prin comunele unde șed.

Iată dar ce mé face să viú și să vé rog călduros, iubiți învățători și frați părinți, ca să luați ostenéla și să adunați într'un caet cât puteți mai multe cantece, descantece și ghicitori, de pe la láutarii și bătrâniî din comuna d-vóstră, și scrise pe curat să

le trimeteți pe adresa mea cât mai curând, ca să fie tipărite a-lături cu ale mele.

Drept recompensă, veți avea de la mine gratis toate volumele ce se vor tipări cu aceste cântece, cum și alte volume, ce voiți mai tipări eu. La fie-care cântec, la fie-care descântec și ghicitore se va tipări numele d-văstră, ca să se scie de cine e trimis și de unde anume.

Vă recomand, că ori-ce veți scrie, să scriți întocmai cum le a-udiți, întocmai cum le grăesce cel ce vi le spune, să nu lepădați nici o vorbă din cele spuse și nici să adăogați ce-vă de la d-vs.

Nu uitați, rogu-vă, rugăciunea ce vă fac cu atâta căldură, luați condeiul și scrieți cât puteți mai mult, gândiți-vă că aduceți un mare serviciu nemului nostru românesc.

Vă strâng mâna cu căldură și vă mulțumesc din adâncul sufletului pentru osteneța ce veți lua, rugându-vă să bine-voiți a mă anunța printr'o carte poștală dacă sunteți dispus să faceți ce vă rugaiu eu și cât timp să vă aștept.

Mă semnez al d-văstră frate și prieten devotat

Preotul T. Bălășel

din com. Ștefănesci-Vâlcea.

Din activitatea cercurilor culturale.

Membrii cercului Cultural, «Buciumul-Carpaților,» din județul Prahova, întruniți la 24 Ianuarie 1902, în localul școlii din comuna Isvórele, au împărțit cercul în două secțiuni; a Preoților și a Invătătorilor, fie-care secțiune și-a ales biuroul său pe termen de trei ani.

Au dispus și înființarea a două Biblioteci. Una bisericească, pe lângă biserica din com. Isvórele, și alta școlară pe lângă școla din com. Teișani.

După aceste lucrări pregătitoare membrii secțiunilor au intrat în Sala adunării publice, unde mai mulți săteni, bărbați și femei, precum și notabili ai comunei erau adunați. Aci la ora 2 p. m. Preotul Ștefan Popescu, paroh local, într'o frumoasă cuvîntare, a arătat folosul conlucrării preoților în unire cu învățătorii, pentru luminarea lor proprie și pentru luminarea sătenilor mai cu seamă, prin conferințe. Apoi se adresază publicului, îndemnându-l să ia parte la toate întrunirile cercului cultural, unde vor auzi învățături frumoase și folositoare. Terminând, se declară foarte mulțumit că a avut fericirea să vadă în urma stăruinței d-lui Invătător Dimitrie I. Brezeanu, com. Teișani, stabilindu-se legătură între preoți și învățători și urază progres cercului cultural «Buciumul Carpaților».

După sfinția sa, iea cuvîntul d-l Dimitrie I. Brezeanu, care anunțase din vreme, conferința d-sale *Evenimentele preparatōre a Unirei Principatelor și alegerea lui Alexandru Iōn I Cuza*. În timp de o oră și jumătate d-sa vorbește despre evenimentele cari au determinat puterile Europene spre a întinde mână de ajutor partidei naționale din Principate pentru unirea Munteniei și Moldovei, și în cele din urmă face închierea că ziua de 24 Ianuarie trebuie sărbătorită ca un adevărat *Pasce Național*.

Unirea care de fapt s'a realizat la 24 Ianuarie 1859 și 1862, a fost cel mai frumos vis al Românilor.

După plecarea publicului, membrii cercului au fixat întrunirea viitoare în ziua de 21 Februarie, la școala din com. Teișani.

La această întrunire au luat parte mai toți învățătorii și preoții din comunele cercului.

* * *

Cercul cultural «*Vlad-Țepeș*» din plasa Motrului, județul Mehedinți, a avut Duminică, 27 Ianuarie a. c., o frumoasă întrunire în comuna Brădetu, la care, pe lângă învățătorii au luat parte un număr ales de preoți și mulțime mare de săteni.

În această zi de mare și neprețuită însemnătate pentru locuitorii, a luat cuvîntul d-nii învățătorii: C. Popescu-Brădetu; M. Lunguțescu-Negomir, D. Giurgeseu-Strâmpțu, N. D. Geamănu-Mătăsari și I. Vâlceanu-Drăgotesci, vorbind despre următoarele chestiuni: Crescerea, îngrijirea, regenerarea și cauzele degenerării rasei animalelor noastre domestice; Imașurile artificiale, reconstituirea islazurilor, cultura pomilor, reîmpădurirea delurilor sterpe și rîpöse; școlile noastre de meserii și agricultură etc. etc. . .

În urmă, în urale entusiaste, tot publicul s'a risipit pe la casele lor, apoi s'a luat masă împreună, când s'a ridicat diferite toasturi.

Incercările neobosite și desinteresate ale acestui cerc cultural a avut ca rod strălucit constituirea unei frumoase societăți cooperative de credit și economie «*Păstrarea*» cu sediul în comuna Drăgotesci. Iată situațiunea casei acestei bănci populare la finele lunii Noemvrie anul expirat 1901:

Bilanțul anului 1900—1901. — Casa la 30 Noemvrie.

ACTIV.

Numărar în casă la 30 Noemvrie, lei	720,61
Efectele împrumuturilor, lei	15.067,—
Cheltueli și retrageri, lei	2.906,—
Total general, lei	<u>18.693,61</u>

PASIV.

Incasati din cotisatiuni, lei	9.348,—
Capital spre fructificare, lei	7.183,60
Taxe și oferiri, lei	459,—
Procente percepute, lei	1.703,01
Total general, lei	<u>18.693,61</u>

* * *

Una din instituțiunile bine-făcătoare pentru poporul Român a fost înființarea cercurilor culturale.

Aceste mici congrese abia înființate, la care țărănimea se adună pentru a ascultă chestiunile vitale ce-i privesc a început să dea rólele așteptate.

Oratoriile acestor congrese sunt luminătorii poporului — învățătorii — care de la un timp au început să se misce, să se avînte spre chestiuni de care atîrnă fericirea némului.

Ast-fel cercul cultural «I. Créngă» de la Humulesci jud. Némțu-în timp de abiă un an numără la activul său următoarele bine-faceri pentru popor:

S'a înființat în acest cerc 4 societăți economice și anume: «Ștefan cel mare» în comuna Vénătorii-Némțu, «I. Créngă» la Humulesci, «Petru Vodă» la com. Pipirig și «Știrbei-Vodă» la Bălțătesci.

S'a luat inițiativa înființării unui local de școlă în comuna Pipirig și a unei școli de meserii în comuna Răucesci. Pe lângă acești membrii cercului, fie-care la școlă sa, țin conferinți, teatru popular și lucréză în mod sistematic grădinile școlare pentru prosperarea sub tóte raporturile a păturei populare.

Societăți economice la sate.

În ziua de 24 Februarie a. c., după îndemnul și povețile învățătorului Petru Cătănescu și a soției sale, s'a înființat în Tîrgul Fălciu societatea economică «Vultur». S'a înscriș 50 de membrii. S'a ales un consiliu de administrație, compus de 6 membrii, sub preșidenția d-lui Cătănescu.

* * *

Asemenea în com. Cioranca, jud. Buzéu, prin stăruința Preotului Petre Popescu și a învăț. I. Nicolescu, s'a înființat de la 1 Ianuarie a. c. societatea economică «Banu-Cioranca» cu 50 membrii.

* * *

Bilanțul Societății de împrumut și păstrare «Aprodul Purice» din comuna Porcesci, județul Roman, încheiat la 31 Decemvrie 1901:

SUME INTRATE		SUME EȘITE	
Incasați din taxe de înscriere	76,—	Împrumutați cu obligațiuni	970,—
» » cotisaș. lunare	982,—	Restituți din cotisașuni	15,—
» » depun. facultativ.	20,—	Cheltuiți cu înființ. societății	107,10
» » dobânđi	79,36	Valórea libretelor aflate în casă	30,15
» » amenđi	5,93	Num. în casă la 31 Dec. 1901	41,04
Total . . .	1.163,29	Total . . .	1.163,29

Acéști societate a fost înființată la 6 Maiu 1901, după stăruințele d-lui Ion Popa și a altor dornici de binele sátenilor.

* * *

În comuna Cozia, jud. Fălciu, în ziua de 3 Martie a. c., s'a pus bazele unei societăți economice «Măgura». Ea are 33 membrii fondatori, cu un capital de 2.185 lei, plus taxele de înscriere.

* * *

La 17 Februarie a. c., s'a înființat în comuna Vêrlezî o societate economică cu numele de «Furnica». La acéști solemnitate a asistat un public numeros. D-l G. Buruenescu, dirigintele școlii din localitate, a ținut un cuvînt sátenilor, arătând scopul înființării societăților economice la sate și demonstrând cu mult zel folósele ce sátenii pot trage de la asemenea societăți. În timpul acesta, se vedeă zugrăvită veselie pe fruntea fie-cărui sátean, primind cu multă bucurie înființarea unei ast-fel de societăți.

În urmă s'a ales un comitet compus din fruntașii satului și s'a înscriș 50 membrii, adunându-se 502 lei, cari s'a înscriș încredințat d-lui casier al societății.

În vedere că d-v. ați fost cei d'întâi susținători ai înființării unor ast-fel de societăți la sate, ve rugăm, d-le administrator, să bine-voiți a face loc acestor rînduri în colónele mult stimabilei reviste «Albina».

Informațiuni.

Un grup de institutori din București au format un cerc cultural cu numele de «Școala Română», având drept scop discutarea chestiunilor privitoare la nevoile școlii și urmărind întemeierea unei «Case a dotației membrilor corpului didactic primar». În acest scop, cu începere de la 15 Aprilie a. c., cercul va face să apară și o revistă cu numele de «Școala Română».

Mulțumiri.

Sub-semnatul, diriginte al școlii din comuna Gura Padini-Romanați, aduc cele mai vii mulțumiri următorilor elevi ai școlii Normale de Institutori: Preda Marin, Nicolae Bădescu, Petru Cumpănică, Dimitrie Ionescu, Ion Angelescu, Petre Demetrescu, Stelian Caracudovici, Țuculescu Ión, C. I. Dragomirescu, Const. V. Popovici, Ión D. Coraciu, Aurelian Sturdza, Smarand Brădescuanu, Nicolae Dinescu, Manliu Stăncescu, precum și d-șorele Marie și Natalie Brancoveanu din Bêrlad, pentru-că au avut buna voință a donă bibliotecii școlii cărți în valoare de 20 lei.

I. Călin.

* * *

Sub-semnatul, învățător diriginte al școlii din Gara-Titu, aduc viile mele mulțumiri d-lui Ștefan G. Ștefu, judeleocolului Titu, care a binevoit a donă Bibliotecii Școlii ce dirigez volumul întreg din revista «Albina» pe anul expirat 1900 — 1901.

Mihail Predescu
Inv. dirig. Gara Titu.

* * *

Aduc mulțumiri Preotului Radu Smarandescu, din comuna Vida-Cârtojană, Vlașca, care vădând că copiii acestei comuni cu etate de școlă nu au unde să-și primescă instrucțiune din cauza localului, care e insuficient, pentru numărul copiilor ce frecuentază cursul școlar; ca părinte de copii și doritor a veni în ajutorul instrucțiunii primare, a oferit în mod grațuit local de școlă cu cancelarie, încăpător și igienic.

Stoica Popescu
Dirig. școlii.

* * *

În numele sătenilor și micuților elevi, aduc în public respectoșele mele mulțumiri d-lui Petre Hârcianu pentru buna-voință ce a avut de a donă un stângen lemne pentru încălditul clasei școlii, etc.

Nicu D. Geamănu
Inv.-dir. Mătăsari-Motru, Mehed.

Poșta Redacției.

D-lui I. N. Muscelenu, Viișora Romanați. — Ne gândim la propunerea vōstră. — Pr. Eftimie. — N'am găsit nici o marcă în cartea poștală. Cartea o puteți avea direct de la tipografia Carol Göbl-Rasidescu.

— D-lui Dr. Valerian Negrescu. — Vê rugăm să trimiteți. Căutați însă să fie scrise în limba poporului.

— D-lui I. Constantinescu, învăț. Ianca-Brăila. — Prețul 1 leu. La autor 112 Calea Văcăresci sau la Tipografia Carol Göbl-Rasidescu.

— D-lui L. S. Mătăsariu, Iași. — V'am achitat cu chitanța 4.079 anul V. Mulțumim.

— Pr. Chiriac Georgescu, Maia-Ilfov. — Idem cu chitanța 4.169 anul V. Mulțumim.

— D-lui Locotenent Constantinescu, Buzău. — Mulțumim atât d-lui Comandant cât și d-v. S'au trimis colecțiile încă de Joi.

STEAUA

Societatea *Steaua* are de scop a lucra pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijlocele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotisația este de cel puțin doi lei pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin un leu pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întâiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotisația pe un an, se pot adresa d-lui *Petru Gârboviceanu*, strada Sf. Ecaterina, București.

Comitetul. *Președinte*, Ioan Kalinderu, *membru al Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier delegat*, Petru Gârboviceanu, *deputat, director al Șc. Normale a Societății pentru învățătura poporului român*; — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar și inspector școlar*. — *Membrii*, Spiru C. Haret, *Ministru, profesor Univers.*; I. Dimitrescu Procop., *senator și Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *deputat, profesor universitar*; Cristu S. Negoescu, *profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor, președinte al Societății corpului didactic primar*. — *Censori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *revisor școlar*.

Membrii înscriși și cotisațiunii plătite (Urmare).

Aron Marin (Tulcea), 1 leu; Pop. Gh. (Tulcea), 2 lei; Poenaru Elena (Tulcea), 2 lei; Vertejanu H. Maria (Tulcea), 1 leu; Roșanu Sevasta (Tulcea), 2 lei; Munteșcu A. (Tulcea), 1 leu; Paraschiv M. (Tulcea), 1 leu; Negăceschi N. (Tulcea), 1 leu; Bonjug M. (Tulcea), 1 leu; Topor Radu (Tulcea), 1 leu; Țarălungă G. (Tulcea), 1 leu; Petreanu P. N. (Tulcea), 1 leu; Petrescu Gh. (Tulcea), 1 leu; Bettunc Atanasiu (Tulcea), 2 lei; Popescu Vasile (Tulcea), 1 leu; Popescu Gh. (Tulcea), 1 leu; Panait Ignat (Tulcea), 1 leu; Caraman Cristea (Tulcea), 1 leu; Mitache M. (Tulcea), 1 leu; Puteanu C. (Tulcea), 1 leu; Stănescu Ilie (Tulcea), 1 leu; Miloș Pavel (Tulcea), 1 leu; Nicolescu H. (Tulcea), 2 lei; Nicolescu Elena (Tulcea); 2 lei; Popescu N. (Tulcea), 2 lei; Catana I. (Tulcea), 1 leu; Sterecopol Paraschiva (Tulcea), 1 leu; Mateescu Ion (Tulcea), 1 leu; Popescu Ion (Tulcea), 1 leu; Ludovich Elena (Tulcea), 1 leu; Popescu Elena (Tulcea), 1 leu; Demetrian Radu (Tulcea), 1 leu; Avram Andrei (Tulcea), 1 leu; Vișinescu Eugenia (Tulcea), 1 leu; Ivanof Irina (Tulcea), 1 leu; Boboc Dimitrie (Tulcea), 2 lei; Dedulescu Sevasta (Tulcea), 1 leu; Nicolescu H. Elena (Tulcea), 2 lei; Antonescu Lupu, prof. (București), 10 lei; Comănescu Filimon (Gorj), 1 leu; Caragel D. Petre (Gorj), 1 leu; Boibu Gh. Gr. (Gorj), 1 leu; Apostolenu Ion, preot (Vălenii de Munte), 2 lei; Apostolenu I. Elena, învăț. (Vălenii de Munte), 2 lei; Brătianu Vintilă (București), 20 lei; Dospinescu D. G., preot (Berescii-Bacău), 2 lei; Alexandru Ștefulescu, inst. (Țirgu-Jiū), 2 lei; N. Popovici-Lupa, profesor (București), 6 lei; Mărăcineanu Z., învăț. (Bila-Căminésca), 1 leu; Constantinescu I., verficator (Bila-Căminésca), 1 leu; Languris D. administrator (Bila-Căminésca), 1 leu; Silvénu C., preot (Manolésa), 1 leu.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului al II (1902) al societății, e de 500; iar numărul banilor încasați de la aceștia și de la veștii membrii, e de 970 lei și 70 bani.

(Va urma în No. viitor).

MICA PUBLICITATE

Cu 5 bani cuvîntul, iar pentru anuniurile cu un număr mai mare de cuvinte, de la 50 în sus, prețul pentru fie-care cuvînt este numai de 4 bani.

GRĂDINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni, București.

Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbuști, Plante urcătoare, Brați, Pini austriaci Thuia și altele. Stupii, Trandafiri, etc.

Luminări de ceară curată, de albine se pot găsi la preotul Apostoleniu, com. Valeni-Prahova. Să se ceară preț-curent-catalog 6-5

A apărut «Medaliile și decorațiile române», de d-l Colonel P. V. Năsturel Prețul 1 leu. De vîndare la autor, 112 Calea Văcăresci sau la Tipografia Carol Göbl, str. Dómei 16, București.

APARATUL ELECTRO-MAGNETIC MULLER

vindecă sub garanție Reumatismul, Ischias, Podagră, Nevralgie, Migrenă, Insomnie, Dureri de dinți, Slăbirea sistemului nervos, Durerea de cap și toate bólele nervóse.

Bolí de 20 ani s'au vindecat cu acest aparat.

Dacă bolnavul nu se vindecă pînă în cel mult 45 zile, i se înapoiază banii.

Prețul lei 7.50. Pentru copii și femei foarte sensibile sunt aparate mai mici cu lei 5.50 franco în tótă România, fără alte cheltueli cu ram-burs sau contra mandat poștal primit înainte.

Depositarul general pentru Austria și România:

Szecsli Lipot, Budapesta, Abonyiutca 31/A.

6-6

Singurul care vinde ieftin!

Galoși veritabili Rusesci

Pentru bărbați Lei 4,95, 5,95. Pentru dame Lei 2,95, 3,95.

GHETE de chevreaux pentru dame Lei 10,95, 11,95, 12,95.

GHETE de vax fin pentru bărbați, cu elastic și șireturi, Lei 11,95, 12,95, 13,95, 14,95.

CĂMĂȘI bărbătesci de zi și de nópte, începînd de la Lei 2,95 în sus.

De asemenea și pentru dame, începînd cu același preț.

Flanele și Ciorapi

pentru dame și bărbați cu prețuri fabulos de ieftine.

Bluze de Catifea și de Postav

Lei 8, 9, 10, 12, 14.

Mănuși glace fine Lei 2,50 perechia.

In cas rupându-se la încercare se dá altă pereche.

Magazinul „La tóte Sezonele“

Calea Victoriei, București

(Alături cu poliția).

5%

Cupon de reducere pentru cititorii Albinei.

Cititorii revistei vor avé un scădémint de 5% din prețurile însemnate, prezentând couponul.